

værende Kommunalbestyrelser rundt om i Købstæderne, saa ser man jo netop, hvorledes disse næringsdrivende for den ene Halvdels Vedkommende er blevet afløst af socialdemokratiske Redaktører og Fagforeningsledere, iblandet med en enkelt Arbejder, og disse har administreret Kommunernes Anliggender saaledes, at de nu befinder sig i en saa sørgelig Tilstand. Den privilegerede Valgret er blevet benyttet af Socialdemokraterne til mange Ting. At den ogsaa skulde benyttes til at dække over Ministerens fuldstændige Løben bort fra sine tidligere Principper, havde vist ingen troet.

Naar Ministeren i den samme Bog fremsætter sine Beregninger over Udgifterne ved Lovens Gennemførelse, kom han den Gang til en Udgift paa 2—4 Mill. Kr. Nu er disse Millioner vokset op til 11½ Mill. Kr. Men en saadan Forhøjelse falder jo i Traad med den Ødslen af Penge, som vi i den senere Tid har været udsatte for, og en fleraarig intim Omgang med Uddelingsministeren kan jo nemt foraarsage, at Beløbet paa ganske faa Aar er vokset fra 2—4 til 11½ Mill. Kr. Der er fra flere Sider, først af Venstres Ordfører, spurgt: Hvorfra skal Pengene komme? Vi ved jo alle, at den første Alderdomslov bygger sit økonomiske Fundament paa Ølskatten, og hvorledes de Radikale med Hørup i Spidsen den Gang fnyste mod denne Skat som en Fordyrelse af vort Nødvendighedsforbrug. Men vi ser nu, hvorledes Hørups Arvtagere vil dække Udgifterne ved den Kæde af sociale Love, som Aldersrenteloven, Invaliderenteloven og Loven om kroniske Sygdomme er, idet Indenrigsministeren ved Fremsættelsen af disse Lovforslag erklærede, at Pengene til dem skal komme ved at nedsætte Statens Tilskud til Priserne paa visse Levnedsmidler. Det er i disse Tilfælde ikke Øllet, det drejer sig om, men Brødet, Flæsket og Sukkeret. Jeg skal ikke udtale, hvad Hørup vilde tænke, om han endnu har denne Evne, ved at se sine Arvtagere anvende den samme Fremgangsmaade.

Der er et eneste Punkt, hvor Ministeren gør et Forsøg paa at finde Penge til at gennemføre hele dette store Lovgivningskompleks paa, nemlig ved en Ekstraskat paa Ulykkesforsikringspræmien. Jeg tror, at den ærede radikale Ordfører (Gamborg) i dette Tilfælde er noget mere inde i Emnet, end naar han taler om Landbrugsforhold, og jeg glædede mig over den Kritik, som den ærede radikale Ordfører paa dette Felt fremsatte,

at Ulykkesforsikringsloven og Invalidereenteloven ikke kan gaa Haand i Haand, men at man maa anstille en virkelig fornuftig Sammenligning og søge at finde et andet og mere retfærdigt Grundlag, hvis der skal paalægges Arbejdsgiverne denne Byrde. Lovforslaget foreslaar Udgifterne fordelt med to Trediedele paa Staten, een Trediedel paa Kommunerne. Begrundelsen for, at Kommunen kun skal betale den ene Trediedel og ikke Halydelen, er den, at det her drejer sig om en fuldkommen ny Ydelse. At dette, at en Udgift er en fuldkommen ny Ydelse, skulde begrunde en forskellig Fordeling af Udgifterne, forstaaer jeg ikke; vi foretrækker, at den Udgift, som denne Lov kommer til at forvolde, bliver fordelt nogenlunde ligeligt mellem Staten, Arbejdsgiverne og Arbejderne selv, og naar der er Tale om et frit Skøn, maa Kommunerne selv betale den Del, som de ønsker at udrede til den enkelte.

Jeg skal slutte Omtalen af dette Lovforslag med ganske kort at omtale nogle af de Bilag, der følger med Lovforslaget. Man vil se, at de Meddelelser, der er kommet fra Statistisk Departement, er meget forskellige, idet der blot fra den 29. November 1918, Datoen for Bilag 1, til Bilag 3.s Fremkomst den 7. December 1918 møder ikke mindre end 5176 flere Personer, som falder ind under Lovforslaget. Jeg finder det fuldstændig rigtigt, at disse 5176 Personer kommer med ind under Lovforslaget, men jeg kan ikke forstaa, at der behøves 2 Udregninger for dette Tals Vedkommende. Ser vi endvidere paa det Antal Invalidider, der omtales i Lovforslaget, er det ikke mindre end 41270. Disse fordeler sig saaledes, at der falder 1712 mellem det 16de og 18de Aar. Jeg vil gøre opmærksom paa dette Tal, det er alligevel ikke saa ringe, og disse 1712 Invalidider staar stadig udenfor Hjælpen. Mellem 60 og 65 Aar findes der et endnu langt større Antal Invalidider, end det Medlem, der talte paa det radikale Partis Vegne, lod formode, saaledes at Antallet 41270 bliver reduceret til 21196 ved at trække denne Aldersgruppe fra. Gaar vi Gruppen af de forskellige Invaliditetsaarsager igennem, maa jeg først gøre opmærksom paa den Morsomhed, at Bilagene derom er byggede op paa en Meddelelse fra Statistisk Departement om Arbejdsinvalidider, men den Invaliditet, som er fremkommet paa Grund af Alkoholisme eller Kønssygdomme, er i Bilagene ganske simpelt ført over til „Uangivet og daarligt specificeret Aarsag“. Jeg mener dog, at og-